

frataget de private Pengemænd. Han ansaa det for underordnet, om man vilde kalde Banken en Statsbank eller en selvejende Bank, hvis Grundkapital er laant af Staten. »Alle privatkapitalistiske Interesser er fjernet fra Banken; det er Samfundet og hele det danske Folk, der ejer Banken, og dens eneste Opgave vil være at tjene det danske Samfunds Økonomi og Erhvervsliv«. Socialdemokraterne hilste med Tilfredshed Forslaget »som en fredelig Omvæltning inden for vort Lands Finansverden«. — Tanken om at kæde Lovforslaget sammen med Salg af Statens Aktier i Landmandsbanken betragtede Taleren »nærmest som en gemytlig Spøg«, og han tilføjede, at »en saa uforstandig og uforsvarlig Handlemaade« ganske bestemt vilde blive afvist.

Krag (V.) beklagede, at Ministeriet syntes i Realiteten at kræve et Ja eller Nej til Lovforslaget, da Venstre, selv om det i Princippet kunde tiltræde Forslaget, ønskede en nøjere Prøvelse af forskellige Enkeltheder. Dette gjaldt saaledes Formen for Rigsdagens Repræsentation i Repræsentantskabet, hvor Venstre ønskede tilsvarende Vilkaar som for Valutaudvalgets Medlemmer, Formuleringen af Dækningsreglerne, der i Realiteten næppe gav Anledning til Betænkelighed, og de nye Bestemmelser i § 20 om Udveksling af Oplysninger mellem Bankens Direktion og Banktilsyn, Sparekassetilsyn og Fondsbørstilsyn. — Godtgørelsen til Aktionærerne maatte vel siges at være rimelig, men syntes ogsaa at være rigelig. — Venstre maatte paa det alvorligste insistere paa, at Statens Ejendomsforhold til Landmandsbanken blev afviklet samtidig med Nationalbankens Omdannelse til selvejende Institution. Staten kunde ikke samtidig være interesseret i en Seddel- og Diskontopolitik, der tjener til Rentenniveauets Sænkning, og i Driften af en Erhvervsbank, »hvis Indtjeningssevne maa søges styrket mest muligt ad Veje, der ikke just løber parallelt med dem, som Seddelbanken med sit Formaal maa følge«.

Det konservative Folkepartis Ordfører, *Christmas Møller*, var enig i, at Seddelstedelsesretten ved en Nyordning af Seddelbankens Forhold maatte knyttes nærmere til Staten og Lovgivningsmagten, ligesom der ikke var noget at sige til, at Rigsdagen fik en vis Medindflydelse paa den nye Banks Ledelse. Han fandt ogsaa Vederlaget til Aktionærerne rimeligt. Derimod kunde de Konservative ikke acceptere, at Grundlaget for Forhandlingen skulde være et Ja eller Nej. Det vilde være nødvendigt at optage en Realitetsforhandling om Lovforslagets Enkeltheder, om dets afgørende Punkt: Statens Indflydelse paa Seddelstedelsen, og om Regeringens Pengepolitik. Endvidere maatte der søges Forhandling om Salg af de 30 Mill. Kr. af Landmandsbankens Aktier,